

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobkyně: **G. Y.**, nar. , státní příslušnost, t. č. bytem, zastoupená Mgr. Terezou Poláčkovou, advokátkou se sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2014, č. j. OAM-291/LE-BE03-BE03-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**
- III. Ustanovené zástupkyni Mgr. Tereze Poláčkové, advokátce se sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1, se přiznává odměna ve výši 6800 Kč, která jí bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014, č. j. OAM-14/LE-LE05-LE05-2014, žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadá žalobou, v níž namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a porušení § 25 písm. i) a § 10a písm. e) zákona o azylu, a navrhuje, aby bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V žalobě dále uvádí, že je jí 52 let, v České republice pobývá už více než deset let, má na území partnera české národnosti, se kterým před zajištěním v žila ve společné domácnosti. V České republice požádala o mezinárodní ochranu poprvé v 15. 5. 2012. Její první žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná už 29. 5. 2012. Řízení o jejich dalších žádostech bylo, tak jako to současné, zastaveno pro nepřípustnost. Ve své poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně přitom uvedla dvě nové skutečnosti: 1) strach z pronásledování v zemi původu založený na tom, že v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany si stěžovala na úroveň zdravotní péče v a vůbec ekonomický stav v této zemi, což by podle jejího názoru mohly ruské státní orgány považovat za pomluvu; 2) svůj vztah se státním občanem České republiky A. O. Dále žalobkyně uvádí, že žalovaný má vždy zohlednit při rozhodování i věk, zdravotní stav, rodinné a jiné společenské vazby, jakož i stupeň integrace žadatele na území České republiky. Žalobkyně žije v České republice už víc než deset let, a to s druhem, občanem České republiky. Do se vrátit nemůže. Její zdravotní stav je podlomen z důvodu stresu způsobenému neustálou nejistotou svojí pobytové situace. Žalobkyně též uvádí, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je přípustnost opakované žádosti třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu nožných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany (rozsudek ze dne 6. března, čj. 3 Azs 6/2011 - 96). Žalovaný přitom v rozhodnutí odkazuje jenom na obecné zprávy o stavu lidských práv a bezpečnostní situaci v a vůbec se nezabýval obavami žalobkyně z pronásledování pro pomluvu. Žalovaný též opomněl zvážit celkovou ekonomickou situaci v zemi vzhledem k obavám, věku a zdravotnímu stavu žalobkyně, například stav důchodového a sociálního systému, služby a možnosti bydlení a zdravotní péče o staré lidi.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně rekapituloval dosavadní řízení o mezinárodní ochraně, která dosud s žalobkyní byla vedena. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu a žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že po zhodnocení důvodů předkládaných žalobkyní v současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to naposled dne 22. 11. 2013 a po jejich porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení, nelze dospět k jinému závěru, než že i v současné žádosti opětovně uvedla zcela totožné důvody. Žalobkyně označila za důvod své aktuálně podané žádosti stejně jako v předchozích žádostech své zdravotní potíže a soužití s přítelem, které také již podotkla v žádostech minulých. Těmito skutečnostmi se již přitom žalovaný zabýval podrobně v průběhu předchozích řízení a konstatoval, že tyto nepředstavují žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, kvůli kterým by měl vést nové meritorní řízení. Žalovaný si též se souhlasem žalobkyně vyžádal aktuální zprávu týkající se jejího zdravotního stavu. Z této zprávy je patrné, že se její zdravotní stav nezměnil i a tím se tedy výše uvedený závěr zcela potvrzuje. Žalovaný dodal, že zcela evidentním důvodem její současné žádosti o mezinárodní ochranu je snaha legalizovat si v České republice pobyt. Takový důvod ale nelze důvodům pro udělení mezinárodní, resp. doplňkové ochrany dle zákona o azylu podřadit, neboť jejich výčet je taxativní a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky rozhodně neobsahuje. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání žalobkyně setrvala na svých dosavadních tvrzeních. K důkazu ke svému zdravotnímu stavu předložila zprávu MUDr. L. H. ze dne 1. 7. 2014 a k stavu zdravotního systému v předložila dva novinové články a dva dopisy od své přítelkyně.

Krajský soud v Praze přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje, aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl.

S ohledem na žalobní námitky se soud nejprve zaměřil na skutečnosti uvedené v poslední žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 22. 11. 2013 a v žádostech předchozích, které jsou všechny založeny ve správním spise: První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 15. 5. 2012, jako důvod žádosti žalobkyně uvedla problémy, které měla v se svým bývalým manželem, a skutečnost, že se jí nepodařilo získat pro pobyt v ČR vízum. Ke svým zdravotním problémům uvedla, že v roce 1998 jí byla operována štítná žláza a též užívá léky na podporu funkce ledvin. Tutu žádost žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2012 zamítl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalobu, kterou žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala, zamítl rozsudkem ze dne 3. 12. 2012 Krajský soud v Brně a kasační stížnost, podanou proti tomuto rozsudku odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 6. 3. 2013 Nejvyšší správní soud. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 25. 3. 2013. Jako důvod uvedla zdravotní problémy gynekologického charakteru, které ale z časového hlediska předcházely žádosti první. Druhá A. O. v této žádosti uvedla jako příbuzného nebo známého, který pobývá na území České republiky a s jehož pomocí počítá po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2013 zastavil pro nepřipustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Řízení o žalobě, kterou žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala, zastavil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 14. 10. 2013. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 15. 4. 2013. Jako důvod této žádosti označila zdravotní potíže se štítnou žlázou a gynekologické potíže. Řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2013 zastavil pro nepřipustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Řízení o žalobě, kterou žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala, zastavil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 14. 10. 2013. Čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 27. 5. 2013. Jako důvod této žádosti uvedla opět zdravotní problémy. Řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013 zastavil pro nepřipustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Řízení o žalobě, kterou žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala, zastavil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 11. 10. 2014. Pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 22. 11. 2013. Tuto žádost odůvodnila přetrvávajícími zdravotními důvody a tím, že chce v ČR pobývat se svým druhem, kterého zná již od března roku 2011. Druhá A. O. v této žádosti uvedla též jako příbuzného nebo známého, který pobývá na území České republiky a s jehož pomocí počítá po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o této žádosti zastavil žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014 pro nepřipustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, tedy žalobou napadeným rozhodnutím. Všechna uvedená rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí soudů jsou pravomocná.

Po přezkoumání obsahu uvedených žádostí žalobkyně dospěl soud k závěru, že žalobkyně ve své páté žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Zdravotní problémy uváděla již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla věcně projednávána. Není podstatné, že jde o zdravotní problémy jiného charakteru, pokud ve svém souhrnu jejich intenzita zůstává stejná, přičemž nejde o potíže, které by bylo třeba posoudit jako důvody zvláštního zřetele hodné, tj. důvody pro udělení humanitárního azylu. Partnerský svazek s druhem (státním občanem České republiky) rovněž nelze vyhodnotit jako novou skutečnost. Byť o svém druhovi žalobkyně v první (věcně projednávané) žádosti nehovořila, z pozdějších žádostí (včetně té poslední páté) je zřejmé, že počátek jejich vztahu je datován již před podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud se žalobkyně v první žádosti o existenci tohoto vztahu nezmínila, a v důsledku toho nebyl případný zásah do soukromého života žalobkyně vzat při věcném projednávání v úvahu, nemůže z tohoto vlastního pochybení pro sebe vytěžít věcné projednání dalších opakovaných žádostí.

K tomu soud dodává, že provádění žalobkyní navrhovaných důkazů (zde konkrétně lékařské zprávy MUDr. L. H. ze dne 1. 7. 2014) by na shora uvedeném závěru nemohlo nic změnit.

Jako další novou skutečnost žalobkyně uvádí strach z pronásledování v zemi původu založený na tom, že v předchozích řízeních o udělení mezinárodní ochrany si stěžovala na úroveň zdravotní péče v Rusku a vůbec ekonomický stav v této zemi, což by podle jejího názoru mohly ruské státní orgány považovat za pomluvu. Obdobně se žalobkyně ve správním řízení vyjádřila v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí dne 22. 1. 2014. Ani takto formulovaný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany však nemůže vést k meritornímu projednání žádosti, neboť s ohledem na jeho povahu rovněž mohl být předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud pro úplnost uvádí, že žalobkyní uvedené skutečnosti nelze považovat za nové (a tedy vedoucí k meritornímu projednání žaloby) ani z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu. Totéž platí i ve vztahu k důvodům doplňkové ochrany.

U soudu pak žalobkyně jako nový žalobní důvod uvedla stav zdravotní péče v Rusku, který v žalobě nezmínila; zde v této souvislosti pouze uvedla obavu z toho, že její stížnosti na tento stav by mohl být státními orgány posuzován jako pomluva. S ohledem na koncentraci řízení plynoucí z § 71 odst. 2 s. ř. s. se soud touto námitkou nezabýval a zamítl i návrhy na dokazování ve vztahu k této námitce.

Závěrem soud poznamenává, že veškeré podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany se vyznačují zjevnou účelovostí. Důvody žalobkyně minimálně v určitém rozsahu nejsou založeny na pravdě, ale jsou účelově modifikovány v návaznosti rady a zkušenosti jiných osob, což žalobkyně i výslovně přiznává (viz třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany). Pravým důvodem opakovaných žádostí je snaha legalizovat si pobyt na území České republiky, k čemuž však azylové řízení nevede a žalobkyně by si tuto skutečnosti již měla vzít na vědomí.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobkyni byl usnesením ze dne 9. 6. 2012, č. j. 45 Az 10/2014 – 61, ustanovena zástupkyní z řad advokátů Mgr. Tereza Poláčková, advokátka se sídlem Panská 895/6, 110 00

Praha 1. Odměna ustanovené zástupkyně byla stanovena na 6800 Kč, a to za dva úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a účast při jednání soudu – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Uvedená částka bude zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. července 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Lébllová